

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 17

Januar 1962

12. årgang

Godt Nytaar

Vi ønsker hele Storgaard-Slægten et rigtigt godt Nytaar. *Avisudvalget*

Slægts-Nyt

udkommer saa endelig igen. Grunden er dels min »Ringheds« Mangel paa Tid og dels Mangel paa saavel Stof som Oplysninger fra de kære Slægtinge. I er jo saa mange kloge Hoveder og gode Skribenter – sørg dog for at sende mig Slægtsoplysninger, interessante Selvoplevelser, Slægtsminder og Anekdoter. Avisudvalget er ikke karrig.

Samtidig minder jeg om, at I venligst bedes sende mig mindst 2 Kr. paa vedlagte Girokort. Det er Postgiro 74022, det maa jeg nemlig ikke skrive paa Girokortet.

Red. Antony Storgaard,
Løgstrup.

Hinge Mølle

Miraklernes Tid er forbi, siges der undertiden. For et Aars Tid siden var jeg nær ved at ville sige, at der skulde ske et Mirakel, dersom den gamle Mølle i Hinge By ikke skulde gaa sin Undergang, eller sin Nedergang i møde, den vilde uhjælpelig ramle ned i Mølledammen inden ret længe. Saa-dan saa det ud. – Jeg kiggede med Vemod op til den, naar jeg kom ned til Byen. Hvor længe mon du kan holde den gaaende eller staaende, du gamle Skrog, du, der engang knejste saa stolt paa din Banke og svang dine Vinger i Blæsten, saa det suste og blafrede i Sejlene, og Kværnene duvede

og dundrede, saa jorden rystede og bævrede under dig, naar Kværnene var i Sving. – Nu staaer du saa elendig og skutter dig, mens Bygerne jager hen over dig og Vandet siler ned over din hullede og arrede Krop. Gad vide, hvor mange Hundrede Gange jeg har holdt ved din Fod og ventet paa at faa Vognen fyldt med støvede Grutningsække, før du gik i Staa for bestandig.

Men saa skete det engang i Foraaret, at der kom en Mand fra Byen, Muremester Jørgensen fra Aarhus, og købte Møllen, gav sig i Lag med at gøre den i Stand og give den en fin, ny Dragt paa, takkede den med helt ny Spaan, saa den har vel aldrig været finere, end den er nu. Og vi gamle Hingefolk glæder os. – Nu ved jeg saare vel, at Hr. Jørgensen ikke har gjort dette af Medlidenhed med den medtagne Mølle, ej heller for at glæde vi Midtjyder, der bor her i Sognet. Nej, han vil indrette sig et Sommerhus i Møllen, og naar engang den er fiks og færdig og der er lavet et lille Blomsteranlæg paa Skrænten ned mod Mølledammen, saa gad jeg nok vide, hvor der findes et kønnere og mere originalt Sommerhus end dette. Og naar Hr. Jørgensen med Familie i Week-end'en tager Plads ved Kaffebordet paa første Sal i Møllen, vil de her have en ganske uforlignelig Udsigt, først den ret store Mølle-dam lige nedenfor, bag denne Byens Huse og Gaarde og i Baggrunden Kirken og den store Præstegaardshave. Længere ude ses østenden af Hinge Sø, Hinge Skov og Skovene ved Alling-skovgaard. Mod Syd har de Hinge Sø og de tildels skovklædte Serup Bakker. Et storslaaet Panorama.

Altsaa, selve Møllehuset er reddet, jeg tror ogsaa til Glæde for en Del Storgaardfolk. Den staaer rank og flot, spaantækket paany fra Top til Taa med Mølleknoppen som Punktum. – Men – den mangler Vingerne. Kommer de ikke? – Ved det ikke. – Vi faar se og haabe. P. N.

Runde Tal

1961

Niels Storgaard Davidsen, Silkeborg, 65 Aar 5/10.
Gjertrud Storgaard Davidsen, Silkeborg, 60 Aar 12/6.
Johanne Madsen, Silkeborg, 55 Aar 23/2.
Else Storgaard Lund, Holme, 50 Aar 24/8.
Aage Storgaard, Silkeborg, 50 Aar 16/3.
Marie Storgaard Frits 50 Aar 28/3.
Andrea Storgaard Lauritsen, Vinderslev, 50 Aar 30/1.
Jens Lauritsen, Vinderslev, 55 Aar 3/4.
Laurits Storgaard, Nørskovlund, 70 Aar 24/1.
Anna Sofie Storgaard, Middelfart, 70 Aar 16/2.
Kristian Storgaard, København, 65 Aar 7/4.
Kathrine Storgaard, København, 55 Aar 30/12.
Kathrine Rasmussen, Lumby, 60 Aar 24/5.
Jakob Sørensen, Nr. Lyndelse, 60 Aar 29/5.
Jørgen Enevold Jensen, 55 Aar 19/5.
Jens Storgaard, Grindsted, 75 Aar 21/11.
Kristine Storgaard, Grindsted, 75 Aar 30/12.
Marius Storgaard, København, 70 Aar 4/1.
Tonny Storgaard, Løgstrup, 60 Aar 5/2.
Johs. Andersen, Nysted, 60 Aar 19/12.
Marie Storgaard Andersen, Naderup, 55 Aar 12/8.
Hakon Andersen, Naderup, 55 Aar 17/7.
Døssing Storgaard, Nørskovlund, 65 Aar 4/9.
Gunner Storgaard, Aalborg, 55 Aar 5/3.
Arne Storgaard, Hedensted, 55 Aar 5/3.
Karla Marie Pehrson, København, 55 Aar 11/1.
Rolf Petersen 50 Aar 2/3.
Aage Rahbe Petersen, København, 60 Aar 14/12.
Theodor Rahbe Hald, København, 60 Aar 15/9.
Anders Storgaard, Randers, 85 Aar 11/12.
Johs. Storgaard, Levring, 80 Aar 6/1.
Viola Storgaard, København, 50 Aar 6/4.
Jakob Bitsch, Vejle, 65 Aar 4/7.
Johan Nielsen, Nørskovlund, 80 Aar 24/10.
Andersine Nielsen, Nørskovlund, 80 Aar 30/12.
Frederikke Nielsen, Nr. Snede, 55 Aar 14/11.
Kresten Søndergaard, Nørskovlund, 75 Aar 30/6.

1962

Niels Storgaard, Frausing, 60 Aar 16/9.
Søren Sigvald Michaelsen, Vejle, 70 Aar 4/10.
Svend Aage Rasmussen, Bjerrelide, 60 Aar 8/12.
Ingeborg Overby Nielsen, Hinge, 50 Aar 16/5.
Anders Chr. Storgaard, Viby, 65 Aar 19/6.
Peder Storgaard, Aarhus, 60 Aar 26/1.
Hans Storgaard, Nørskovlund, 60 Aar 11/8.
Agda Vestergaard Nielsen, Taul, 55 Aar 10/4.
Jens Døssing, Skanderborg, 75 Aar 10/7.
Magda Hermansen, »Gl. Dalsgaard«, 55 Aar 30/4.
Ragnhild Hermansen, Taasinge, 50 Aar 5/7.

Viggo Storgaard, Herlev, 65 Aar 4/6.
Johanne Andersen, Nysted, 60 Aar 15/1.
Aage Storgaard, Fensten, 50 Aar 20/9.
Ingeborg Storgaard, Hedensted, 50 Aar 19/12.
Børge Storgaard, Aarhus, 50 Aar 23/2.
Anna Storgaard, Aarhus, 50 Aar 20/6.
Anna Christella Storgaard, København, 55 Aar 30/3.
Almuth Bush Møller, København, 70 Aar 10/10.
Valdemar Petersen, Hinge, 80 Aar 20/2.
Agnes Jacobsen, Midstrup, 50 Aar 2 1/2.
Agnes Bitsch, Aarhus, 70 Aar 15/2.
Johanne Thormann, Serup, 55 Aar 9/8.
Marie Lauritsen, Kjellerup, 50 Aar 3/12.
Johannes Nielsen, Nr. Snede, 55 Aar 27/11.
Kirstine Bitsch, Glostrup, 75 Aar 13/2.

Sølvbryllupper

Hanne og Bjarne Madsen, Silkeborg, 17/10 1961.
Marie og Niels Frits, Herning, 2/8 1961.
Ingeborg og Johanne Nielsen, Hinge, 6/6 1961.
Anna og Børge Storgaard, Aarhus, 24/4 1961.
Annie og Børge Rahbe Petersen, København, 28/11 1961.

Guldbryllup

Anna og Valdemar Petersen, Hinge, 11/4 1961.

Fødsler

(Slægtsbog Side 107) Dagmar og Poul Bitsch. I. E. 1. En Søn, Christian, Afel, Carl Bitsch, f. i København den 18/8 1959, døbt i Silkeborg den 25/10 1959.

(Slægtsbog Side 89) Gerda og Jens Tind Christensen. I. K. 1. En Søn, Jørgen Tind Christensen, f. i Lemming den 27/2 1961.

(Slægtsbog Side 88) Olga og Per Storgaard. I. G. 1. En Datter, Inga Storgaard, f. i Løgstrup den 8/6 1961.

(Slægtsbog Side 89) Elin og Verner Frandsen. I. O. En Datter, Lena Storgaard Frandsen, f. i Bjerringbro den 4/7 1961.

(Slægtsbog Side 88) Bodil og Hans Peder Rasmussen. I. I. 1. En Datter, Birgitte Storgaard Rasmussen, f. i Langaa den 30/7 1961.

Side 68. VI F. Julie Storgaard Madsen, Nørskovlund. En Datter, Lisbeth Storgaard Madsen, f. den 28/1 1959.

Side 68. VI G. Kaj Ejner Storgaard, Ulstrup. En Søn, Lars Holk Storgaard, f. den 1/6 1961.

Dødsfald

Det kom som noget af et Chok, da jeg den 31. Oktober blev ringet op fra Ans og modtog den sørgelige Meddelelse, at min Broder, Anker Storgaard i Ans, var død af et Hjerteslag ude paa sin Arbejdsplads i Dronninglund samme Dags Formiddag.

Det var næsten ikke til at tro – Anker var ikke mere. Vor store Deltagelse samledes om Hjemmet i Ans, hvor en Plads nu stod tom. En kær Far, Svigerfar og Bedstefar var gaaet bort. Egon og Anna samt deres to Piger flyttede jo hjem til Anker ved Hedevids Død. Takket være den gode og kærlige Pleje, han nød ved dem, kom han aldrig til at føle savnet saa knugende, som det ellers vilde have været Tilfældet.

Anker blev begravet fra Ans Kirke Lørdag d. 4. November. I Kirken talte Pastor Hovgaard, Grønbæk.

Præsten omtalte afdøde som den Hjemmets Mand, han var, og hvis største Opgave det var at værne og hygge om Hjemmet og sine kære. Endvidere sagde Præsten: »Anker Storgaard har aldrig været af dem, der tragtede efter offentlige Hverv, men jeg har lært at sætte stor Pris paa Storgaard baade for hans store Interesse for Kirkearbejdet i Ans og for Ungdomsarbejdet i Ans«.

Tre Foreningsfaner stor Æresvagt ved Baaren.

Efter Jordpaakastelsen blev der bragt en Tak til Anker fra hans Arbejdsgiver i Dronninglund og fra Ans Borger- og Haandværkerforening.

Derefter bragte Antonny Storgaard paa Anna og Egons Vegne det store Følge en hjertelig Tak for den store Deltagelse. Tak for hver Blomst og Krans og for hvert trøstens Ord, Tak til Præsten for den smukke Tale. En særlig Tak til Ankers Chef og Arbejdskammerater, fordi de har vist Anker denne sidste Ære. Til sidst en hjertelig Tak til Naboer og Venner for den smukt pyntede Kirke.

Sluttelig blev hele Følget budt om paa Ans Kro til en Mindesammenkomst.

Blandt de mange Mindeord, som her blev talt om Anker, skal kortelig nævnes Antonny Storgaards Mindetale over Anker. Han omtalte Anker som den gode og kærlige Broder, han altid havde været. To Gange har Anker og Hedevid boet hos mig, saa jeg har i særlig Grad lært at sætte Pris paa dem.

Tonny fremhævede, at vi Søkende har meget at være glade for, omend Ankers Død smerter os meget. Tænk, at vi er 14 Søkende, hvoraf den ældste er 75, og nu blev Anker den første, der maatte bort. Mon det er let at finde et Sidedykke hertil? Sluttelig udtalte Tale- ren: »Et Ære være Ankers Minde«. Tonny.

Søren Nielsen Storgaard, Matthæusgade 26, København, døde pludselig den 13. Oktober 1961, 77 Aar gammel. Begravelsen foregik i Stilhed. Søren Storgaard var født i Hinge Søfald og har været Mekaniker i København.

— — —

Den 13. Oktober døde Nikoline Christensen, Nørskovlund, (Slægtsbog Side 71) paa Kjellerup Sygehus, 77 Aar gammel. Hun var Enke efter afdøde Gdr. Chr. Christensen. Han døde 1952 ganske pludselig, da han var paa Vej til Toget for at tage til et Møde i Viborg. – Ogsaa Nicoline døde pludselig. Ganske vist var hun paa Sygehus, men der regnedes ikke med, det var noget særligt alvorligt, og saa døde hun dog, inden hendes nærmeste, der blev tilkaldt, naaede Sygehuset.

Ved hendes Giftermaal med Chresten i 1926 gik hun ind til en meget krævende Gerning som Mor for 13 Børn, en Gerning, som hun udfyldte med Dygtighed og Godhed, og skabte et godt Hjem, hvor Børnene var glade for at komme, og som de paaskønnede ved at hjælpe hende til at faa en god Alderdom. Hun var rask og rørig og passede sit Hjem til faa Dage før sin Død.

Under meget stor Deltagelse blev hun begravet paa Hinge Kirkegaard den 18; Oktober. Her talte Pastor Bjerre Hansen ud fra 1. Peters Brev, 1,3-8. Efter Jordpaakastelsen takkede en Søn, Svend Kristensen, Illerhuse, for den store Deltagelse og indbød Følget til en Mindesammenkomst i Nørskovlund Forsamlingshus. Her talte bl. a. afdødes Svoger, Jens P. Rask, Silkeborg, og en Søstersøn, Johs. Nielsen, Hinge Storgaard. De mindedes afdødes store Kærlighed og Offervillighed overfor dem, der stod hende nær.

P. N.

— — —

Lørdag den 4. November døde Fru Agnes Knudsen paa Kjellerup Sygehus, 72 Aar gammel, og hun blev begravet paa Levring Kirkegaard Torsdag den 9. November. Hun var Enke efter Gdr. Joh. Knudsen, Bukkrog. Agnes var fra Tanghus, saa hun var Nabokone til sit Hjem. Med Agnes er et sjældent Liv afsluttet. Hendes Mand døde i 1951. De sidste ca. 10 Aar var han syg, lænket til Sengen uden næsten at kunne tale eller røre sig, men Agnes passede ham taalmodig Dag efter Dag og viste en sjælden Offervilje samtidig med, at hun drev Gaarden med hendes Børns hjælp. Der er to Sønner og en Datter. Sønnen Ejvind har de sidste Aar opholdt sig i Canada. Gotfred overtog Gaarden for nogle Aar siden. Datteren Ruth, der er gift (hendes Mand er Murer), har været en trofast Hjælp i Hjemmet ogsaa efter hendes Giftermaal, da de har deres Hjem Nabo til Bukkrog. K. S.

Agnes Knudsen, Bukkrog, er efter nogen Tids Sygdom afgaaet ved Døden paa Kjellerup Sygehus, 72 Aar gammel. Agnes Knudsen, der var fra Tanghus og født Storgaard, blev i 1913 gift med Johannes Knudsen, Bukkrog. Efter at de havde været gift i ca. syv Aar, blev Johannes alvorlig syg; selv om det gik fremad nogle faa aar, blev han aldrig helt rask; de sidste 12 Aar, han levede, var han bunden til sengen og fuldstændig hjælpeløs, saa det var en tung byrde, der blev lagt paa Agnes i alle de mange Aar. Johannes døde i 1951.

Laurits Storgaard.

Et og andet fra en Rejse til Italien

V.

I sidste nummer af »Slægtsnyt« sluttede min Rejse-skildring med, at vi var naaet frem til Venedig. Vi kom fra Padua og saa Byen dukke frem af Varmedisen ude over Adriaterhavet. En bred Dæmning over talrige Brobuer fører ud til Staden. Det er straalende Solskin. Alt ser saa forjættende ud. Der er naturligvis en mægtig Færdsel paa denne Trafikaare. Det kneb lidt – men frem kommer vi, og kører ind paa en aaben Plads, – Piassa de Roma.

Straks vi kom ud af Bilen, gaar vi ombord i en Motorbaad, »Vandsporvognen«. Der er ikke andre Sporvogne her, end de, der piler frem gennem Kanalerne. Der blev billetteret og vi blev ledet ud paa en aaben, indhegnet Bro. Jeg mente, vi var ombord i Baaden, men det viste sig at være en »Faarefold«, indrettet til at tage samme Antal Personer som selve »Sporvognen«. Denne var her ikke endnu, men et øjeblik efter lagde den til.

Gadehandlere falbød med stor Ihærdighed deres Varer, Frugt, Chokolade, Slikkeri og ikke mindst Prospektkort. En af dem havde særlig stor Færdighed i at rulle sammenhængende Rækker af Prospektkort ud, raabe Prisen op og sluttede med et Brøl: »Færdig«. Det kunde faa Udseende af, at han var klar over, at det var en Flok »Dæner«, han havde for sig, og ville sige os, at her skulde ikke pruttes. Noget Italienerne ellers ikke er ukendt med og uvillige til. Men her vilde det sinke Omsætningen.

Oppe i Bjerglandet blev vi advarede mod Lommetyve, Betlere og Optrækkeri af Udlændinge, naar vi kom ned til Venedig. Jeg tror ikke, nogen af os mærkede noget til de første Kategorier, og de af vore Folk, der prøvede Forretningerne i Byen, mente ikke, Varerne var dyrere her end i Bolsano.

Vi var nu ombord i »Vandsporvognen« og sejlede gennem Hovedfærdselsaaren i Venedig, den verdensberømte »Canal de Grande«, der 37.000 Meter lang og 45-72 Meter bred slynger sig i S-Form gennem Byen, og paa hvilken der er uafbrudt Færdsel af sorte Gondoler og Motorbaade, som her træder i baade de offentlige og private Køretøjers Sted. Kanalen er indrammet af mangfoldige store og smaa Paladser, opførte af Mursten og Marmor, mange af dem pragtfulde, især omkring Rialtobroen, som vi passerede. Broen er 48 Meter lang og 22 Meter bred, den bestaar af en eneste Marmorbue med en Spændvidde af 28 Meter og 7½ Meter i Højden.

Det var naturligvis et pragtfuld Sceneri, der her udfoldede sig. I min Barndom eller Ungdom læste jeg i »Silkeborg Avis« en Række Rejse-beskrivelser fra Italien og andre Lande af en Overretssagfører Staal. Jeg læste disse med levende Interesse, men at jeg nogensinde skulde opleve at komme til at sejle paa det verdensberømte Stræde, som ogsaa Staal berømmede, den Tanke har sikkert aldrig levet i mit Sind, og nu var det Virkelighed.

Vor Baad lagde til ved flere Landingsbroer. Ved en af disse gik vi fra borde. Med Rejselederen i Spidsen og hans Hustru som Bagtrop gik vi – som Jørgen Larsen udtrykte det – som en Søndagsskoleklasse en Spadseretur ind gennem Byens Gyder og Stræder, der ofte ikke var mere end et Par Meter brede, og nu og da med Trappeafsatser forneden og foroven med overbyggede Broer og Arkader mellem Husrækkerne. Det var en sælsom Vandring. Stundom maatte vi standse op paa Grund af Trængsel. Der var nemlig flere Folk i Staden end vort Selskab. Det summede om os med fremmede Tungemaal. Vi kunde godt døje med at holde sammen. Forsigtighedsreglen med Fru Ingeborg og en Veninde som Bagtrop var ingen overflødig Foranstaltning her. Nu og da var der nogle, der vilde standse op og se paa de Herligheder, der var udstillede i Vinduerne og paa Borde og Hylder langs vor Rute.

Saa pludselig dumpede vi ud paa den store, pragtfulde Piassa St. Marco (Marcuspladsen). Denne og Piazzetta er Byens eneste aabne Pladser. Lige overfor os, paa Hjørnet af de to Pladser, har vi nu det store, firkantede Klokketaarn (Campanile de St. Marco). Det er 99 Meter højt og har et dejligt Klokkespil, som vi hørte et Par Gange. Lidt fremad til venstre har vi Marcuskir-

kens prægtige Hovedfacade med fem brede Portaler og brogede Mosaikker paa Guldgrund, en Forhal med Mosaikker, over 500 Søjler og kunstnerisk udførte bronzedøre. Og over Kirken de fem forgyldte Kupler. Oven over Hovedportalen er opstillet fire berømte Heste af forgyldt Bronze, som Venetianerne i 1204 skal have hjemført fra det erobrede Konstantinopel.

Det hele virker betagende ihvertfald paa den, der ser det første gang. – For mit Vedkommende var dette egentlig ikke Tilfældet med Kirkens Indre. Jeg mødte maaske nok med for store Forventninger, og da vi kom ind i Kirken, ude fra det blændende sollys udenfor, virkede det dunkelt og halvmørkt inde i Kirken. Naturligvis var Kirken pragtfuld med de straalende Altre, de mange Kunstværker, Skulpturer og Malerier, Hvælvingerne med Guld- og Sølvmosaik. Men vi skulde have haft mere Tid til at gaa rundt og se paa Herlighederne.

Marcuskirken skal efter Sagnet være bygget over Evangelisten Marcus' Grav. – Selve Marcuspladsen med den tilstødende Plads, »Piazzetta«, det svære, fritstaaende Klokketaarn paa Hjørnet, de store Pragtbygninger omkring disse Pladser, ikke mindst Marcuskirken og Dogepaladset, alt bliver til et uforglemmeligt Minde. De smukke Pragtbygninger paa de tre Sider af Marcuspladsen har Arkader med Butikker og Cafeer i Stueetagen og paa den fjerde Side Marcuskirkens Facade. Paa Piazzetto er det Dogepaladset og det gamle Bibliotek, der dominerer. Pladsen er aaben ud mod Havet. Her staar der to 15 Meter høje Granitsøjler af hvilke den ene bærer den vingede Marcusløve af Bronze.

Dogepaladset saa vi desværre kun udvendig. Vi kunde nu vist godt have faaet Tid til ved en hurtig Gennemgang at se et Glimt af Bygningens Indre, men det fik vi altsaa ikke. Udvendig er den smuk. Den har Facade mod Havet med 71 Meter og mod Piazzetaen 75 Meter. Paa begge Sider er der nederst en aaben Buegang og oven paa denne en ligeledes aaben Søjlegang. Murværket oven over danner Mønstre i røde og hvide Marmorkvadre.

Jeg talte efter Hjemkomsten med en Mand, der har været i Italien flere Gange, om Seværdighederne i Norditalien og udtalte, at jeg meget gerne vilde have set Domkirken i Milano. (Der er ikke saa langt fra Verona, hvor vi var, til Milano). »Domkirken dér var en af mine Skuffelser dernede«, svarede han, »den var saa graa og beskidt paa trods af, at den er bygget af Marmor. Nej, saa er Dogepaladset i Venedig anderledes dejlig«. Det var hans Syn paa de to Bygningstværk.

Vi tog Plads ved et af Restaurationsbordene paa Piazzettaen i Nærheden af Campanilen for at faa en

lille Forfriskning. – Paa den modsatte Side af Pladsen havde vi nu to af Verdens dejligste Bygningstværk, Marcuskirken og Dogepaladset, og paa Pladsens aabne Side tindrede Sollyset i Adriaterhavets krappe Bølger. Paa Torvet udenfor os færdedes Folk af de forskelligste Racer og Tungemaal. Alt i alt en stor Oplevelse. – Og endnu et: Duerne. Det er vist en Verdensattraktion at fodre Duer paa Marcus-pladsen. Der var Steder nok, hvor man kunde købe Proviant. Vi overværede Fodringen, men vi deltog ikke i den. Maaske derfor blev vi dekorede paa Hat og Jakke, inden vi forlod Pladsen. Der er vist i hundredvis af Duer paa Marcus-pladsen. Mange af dem er saa tamme, at de kan fodres af Haanden.

– Var du ude at sejle i Gondol, er der spurgt, siden jeg kom hjem. Nej, det var jeg ikke, skønt jeg nok kunde have ønsket at prøve ogsaa dette. Men vi saa Gondolerne i Fart baade paa Canal de Grande og fra Broen ved Dogepaladset. Vi beundrede de indfødtes Færdighed i at stage og styre disse Tingester.

Vort Selskab var tilsagt at give Møde Kl. 8 ud for Marcuskirken. Vi skulde have noget til Livets Ophold, som det undertiden hedder, og lidt over dette Klokkeslet var vi der alle. Vi gik gennem Urhuset, travede et Par Gyder frem og fandt her et Spisehus. Noget Førsteklasses Hotel var det nu ikke, men Maden var vist upaaklagelig, ihvertfald efter italiensk Opfattelse, Makaronisuppe, Steg, Dessert, vistnok Kirsebær. Vi fik det, vi kunde spise med behørig Tilsætning af Vin. Vinen maatte vi betale ekstra. De uundgaelige Gadehandlere fandt ogsaa herind og søgte at gøre Forretninger. Musik under Spisningen savnedes heller ikke. Italienerne er i høj Grad musik- og sangglade Mennesker.

Ved 10-Tiden brød vi op og foretog i samlet Trop en Spadseretur gennem Kolonaderne hele Marcuspladsen rundt. Her var Liv og Lyst og glade Dage endnu. Ved Cafeerne spillede Musikken, og der serveredes i de pragtfulde Lokaler ved Kolonaden og paa Pladsen udenfor. Hele Marcuspladsen var oplyst af straalende Projektører, og i hele Omraadet blinker og straalers Lysene fra de gamle Paladser og skaber en festlig Stemning, saa man har en Fornemmelse af, at vist ingen anden By i Verden kan være saa fortryllende. – Paa vor Vandring kom vi forbi Campanilen og Dogepaladset ud til Kajen, hvor vi gik ombord i »Vandspurvoggen« og sejlede ind til »Piassa de Roma«, hvor vor Bil var parkeret.

Den straalende oplyste Marcusplads med Gadelivet, som det her udfolder sig i Aftentimerne, det illuminede Dogepalads, Sejlturen gennem Lagunebyen i den lune Sommeraften med den dæmpede Musik i det fjer-

ne, skabte den Eventyrstemning, som vi tog med os fra den berømte by.

Vi havde set et Glimt af Venedig fra dens mest indtagende Side. Den har naturligvis ogsaa en Vrangside, som vi ikke saa. Der er dem, der fortæller, at Byen gaar sin Undergang i Møde. Den forvitrer, synker i Havet. Den affolkes. Fornylig læste jeg i et Blad, at Byens Indbyggerantal daler med ca. 3000 aarligt. Maaske er ogsaa dette en Virkelighed.

Saa kørte vi tilbage til Padua, hvor vi skulde bo paa samme Hotel som den foregaaende Nat. Jeg var træt og søvrig, det kan ikke nægtes, men blev dog vækket midt om Natten ved et heftigt Tordenvejr, der drog hen over Byen. Det øste ned, som det vist regner i Italien.

Saa kom den 29. Juni. Vi blev vækket Kl. 5½. En Tjener havde faaet Ordre til at banke paa Dørene, paa dette Tidspunkt. Vi skulde køre en Time senere, saa der var ingen Tid at spilde. Det var Hjemrejsen, der nu skulde paabegyndes. Et saakaldt Rundstykke med lidt Smør og Marmelade til Morgenkaffen var hele Opdækningen, men paa dette Tidspunkt af Døgnet var det vist ogsaa tilstrækkeligt for de fleste. Kort efter havde vi indtaget vore Pladser i Bilen. Vi nikkede Farvel til Antioikirken og Padua, der laa renvaskede efter Natens Tordenskyll. Ud mod Vicenza stod der mange Steder Vand paa Markerne. Ved ikke, om de var daar-

ligt afvandede eller det var Natteregnen, der bevirkede dette. Maaske begge Dele.

Vi kørte gennem Vicenza og standsede først i Verona. Chaufføren parkerede lige ved Amfiteatret. Nogle af os var inde i denne Oldtidslevning. Selv om den kun skal være halv saa stor som Colosseum i Rom, er den anelig nok. Den har 44 Rækker Siddepladser af Granit, eller var det Marmor, og kan rumme 30.000 Tilskuere, saa den er imponerende nok. Et Arbejdshold var beskæftiget derinde. Man var i Færd med at opstille nogle store Billeder i den ene Side af Arenaen. Der skulde opføres et Festsplil, blev der sagt.

Saa naaede vi Gardasøen og kørte 60-70 Kilometer langs denne. Den første Del var meget frugtbar, paa sine Steder med Cypresser og Agaver langs Vejen, men midtvejs kørte vi op i Bjergene, stadigvæk med den dejlige, blaanende Sø paa højre Side. Vejen var nu indhugget i Klippesiden og førte gennem talrige smaa Tunneller. En imponerende Køretur.

Ved Søens nordlige Ende kunde Rejselederen byde Selskabet velkommen til Paradiset. Saaledes hed nemlig Hotellet, vi var taget ind paa. Her er ogsaa smukt og godt at være. Saa lad os blive her foreløbigt.

Venlig hilsen

Peter Nielsen.

Ansvarshavende Redaktør: Antony Storgaard, Løgstrup. Telf. 40. Postgiro 74022

Tryk: Vejle ny Bogtrykkeri, Nørregade 12, Vejle